

Απόστολος Πιερρής

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, Η ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Να μια ιστορία για το Κεκρυμμένο Μυστήριο.

Οι Κινέζοι και οι Έλληνες φιλονεικούσαν για το ποιοι ήταν οι καλύτεροι ζωγράφοι.

Ο βασιλιάς είπε, «Θα κρίνουμε το θέμα με έναν αγώνα».

Οι Κινέζοι άρχισαν να μιλάνε, αλλά οι Έλληνες δεν έλεγαν να πουν τίποτε.

Έφυγαν.

Οι Κινέζοι πρότειναν τότε να δοθεί και στους δυο από ένα δωμάτιο να εργασθούν με την τέχνη του ο καθένας, δυο δωμάτια το ένα απέναντι στο άλλο διαχωριζόμενα με ένα καταπέτασμα.

Οι Κινέζοι ζήτησαν από τον Βασιλιά εκατοντάδες χρώματα, όλες τις αποχρώσεις, και

κάθε πρωί πήγαιναν εκεί που φυλάσσονταν οι μπογιές και τις έπαιρναν όλες.

Οι Έλληνες δεν πήραν κανένα χρώμα.

«Δεν είναι μέρος της δουλειάς μας. Πρέπει απλά να εξουδετερώσουμε την σκουριά».

Πήγαν στο δωμάτιό τους και άρχισαν να καθαρίζουν και να γυαλίζουν τους τοίχους. Ολημερίς κάθε μέρα δουλεύοντας έκαναν αυτούς τους τοίχους τόσο αγνούς, στιλπνούς και διαυγείς σαν τον ανοικτό ουρανό.

Υπάρχει η οδός που οδηγεί από την παγχρωμία στην αχρωμία. Γνώριζε ότι η απεριγράπτη ποικιλία των νεφών και του καιρού προέρχεται από την ολοκληρωτική απλότητα του ήλιου και της σελήνης.

Οι Κινέζοι τελείωσαν την ζωγραφιά τους, και ήσαν ευτυχισμένοι.

Κτυπούσαν τα τύμπανα στη χαρά της ολοκλήρωσης.

Ο βασιλιάς εισήλθε στο δωμάτιό τους, έμεινε έκπληκτος από τη λάμψη του χρώματος και της λεπτομέρειας.

Οι Έλληνες τότε τράβηξαν την κουρτίνα που χώριζε τα δωμάτια.

Οι Κινέζικες φιγούρες και εικόνες κατοπτρίστηκαν λαμπυρίζοντας πάνω στους πεντακάθαρους, διάφανους, στιλβωμένους Ελληνικούς τοίχους. Ζούσαν εκεί, ακόμη πιο όμορφα και συνέχεια διαποικιλιόμενες με την αλλαγή του φωτός της ημέρας.

Η Ελληνική Τέχνη είναι ο Δρόμος των Σουφί.

Δεν μελετούν βιβλία σκέψης.

Απεργάζονται τον Έρωτά τους καθαρότερο και καθαρότερο.

Χωρίς ελλείψεις, χωρίς βουλήσεις, χωρίς θυμό. Σε αυτή τη διαύγεια δέχονται και αντανakλούν τις εικόνες κάθε στιγμής, από εδώ, από τα άστρα, από το κενό.

Τις προσλαμβάνουν
σαν να τις έβλεπαν
με τη διαύγεια του φωτός
που τους βλέπει.

(Jelaluddin Balkhi) Rumi

Selected Poems, translated by C. Banks with J. Moyne, A.J. Arberry and
R. Nicholson, pp. 121-122.

Ο Μέγας Ρουμί (1207-1273 μ.Χ.) προσέλαβε το πνεύμα του Ελληνισμού τότε που η Πόλη κουρσεύτηκε από τους Δυτικούς, τις τότε αποφράδες ημέρες της Λατινικής και Φραγκικής Αυτοκρατορίας στους τόπους μας. Το όνομά του σημαίνει «Δόξα της Θρησκείας». Ρουμί επονομάστηκε από την «Ανατολία των Ρωμαίων». Έδρα του έγινε το Ικόνιο. Υπαρξιακός πυρήνας και πνευματική πεμπτουσία του έργου του, το βίωμα και δόγμα:

La'illaha il'Allahu

(Δεν υπάρχει πραγματικότητα εκτός από τον Θεό – μόνο ο Θεός υπάρχει).

Το απόλυτο Είναι είναι Αυτό που φαίνεται σε όλες τις μορφές της ύπαρξης.

Ο Ρουμί, μεταξύ Κινεζικής σύνεσης (τέχνη μιμητικής ανακατασκευής του Κόσμου) και Ελληνικής σοφίας (τέχνη φανέρωσης του Απόλυτου) ταυτίζεται ως Σούφι μυστικιστικά με τον Ελληνισμό. Την

Κινεζική διάσταση είχε να την αντιμετωπίσει: γεννήθηκε στο Balkh του Αφγανιστάν, μέρος τότε της Περσικής Αυτοκρατορίας. Τι θα ένοιωθε αν είχε να συγκρίνει Ελληνισμό και Ευρώπη, οπότε αντί της Κινεζικής αρμονίας θα έπρεπε να αντιπαράβλλει την βουλησιαρχική τεχνητή τάξη προς την φυσική τάξη της αποκάλυψης του Είναι, δεν χρειάζεται να σχολιάσω.

Η πλάστιγγα του Ελληνισμού κλίνει εμφανώς προς την Ανατολή.

Το χειρότερο για τον ανθρώπινο νου δεν είναι το ψέμα αυτό καθ' εαυτό και μεμονωμένο. Είναι η σύγχυση.

Το ψεύδος καταμαρτυρεί εαυτό ως ανύπαρκτο. Γιατί ενέχει κάποια αντίφαση, ένα ρήγμα στη λεία συνέχεια της πραγματικότητας. Και αν η διάνοια δεν την συλλαμβάνει τη ρωγμή, τη διάλυση της συνοχής της αλήθειας, η ανθρώπινη ψυχή την διαισθάνεται όποτε αντιμετωπίζει το ψέμα, νοιώθει ενστικτωδώς την αντίφαση που περικλείει. Γιατί το ψεύδος λέει ότι το μη ον είναι.

Αλλά η σύγχυση είναι τριςχειρότερη από το ψέμα. Δεν λέει απλώς ότι είναι αυτό που δεν είναι. Νομίζει ότι το ον και το μη ον είναι και δεν είναι, ότι είναι και δεν είναι τα ίδια μεταξύ τους, ότι η πραγματικότητα μένει απαρέγκλιτα σταθερή αλλά και ότι μεταβάλλεται άρδην συνεχώς. Αυτό είναι η σύγχυση. Ο τρίτος δρόμος του Παρμενίδη.

Η σύγχυση διαλύει τον νου.

Σκοπός της προπαγάνδας είναι ακριβώς η δημιουργία και καλλιέργεια σύγχυσης. Η διάδοση της προπαγάνδας ενός Καθεστώτος δεν αποβλέπει στο να πιστέψει κανείς την αντίφαση του Ψεύδους, ότι δηλαδή το μη ον είναι. Αντιθέτως η χειρίστη συστημική προπαγάνδα σκοπεύει να ταράξει την ανθρώπινη ψυχή με το να προβάλλει συνεχώς το ψεύδος ως αλήθεια, να προσφέρει καταιγισμό πολλών και ασυνάρτητων ψευδών, χωρίς πρακτικά να αφήνει να ακουστεί ο λόγος της αλήθειας. Γιατί ο άνθρωπος αλλοφρονεύει όταν του πουν και του ξαναπουν ότι μέσα στη νύχτα λάμπει ο ήλιος. Και ή αντιδρά με σπατάλη αρνητικής ενέργειας, ή αποκαρδιώνεται και παραιτείται του αγώνα. Μειώνεται τότε, και στις δυο περιπτώσεις, η αντίστασή του στην επιβολή που του ασκείται από τους δεσπότες των εργολάβων της σύγχυσης.

Ο Νους του ανθρώπου έχει τη δύναμη να βλέπει την πραγματικότητα γιατί είναι ίδιος με την πραγματικότητα. Νοείν και Είναι συμπίπτουν. Τη διάρθρωση της πραγματικότητας, την απόλυτη τάξη του Κόσμου, την λέμε Νου. Η αταξία δεν είναι κίνδυνος για την πραγματικότητα. Ούτε το ψεύδος, ο λόγος του μη-όντος, είναι πραγματική απειλή. Η Ψυχή ενστικτωδώς νοιώθει το κενό που φωλιάζει στην καρδιά του Ψεύδους, όπως και αισθάνεται την αμορφία της ασχήμιας, ακόμη και αν δεν μπορεί να εξηγήσει το τι ακριβώς συμβαίνει. Ο κάθε άνθρωπος ξέρει τι θα πει κάτι να μην του πάει καλά, να μην στέκεται σωστά, σε ένα άτομο ή σε μια πληροφορία ή σε μια ιδέα ή σε ένα έργο ή σε μια συμπεριφορά. Τα κόλπα της απάτης μπορεί να πιάνουν, αλλά σε λίγους (τους ασθενέστερους αδελφούς μας) και για λίγο (όσο να κατακάτσει ο κονιορτός του «θορύβου» στο σήμα).

Ο μέγας κίνδυνος της ανθρώπινης ψυχής είναι η θολούρα. Γιατί θολούρα είναι ο θάνατος του Νου. Ο Νους είναι μορφή και θέλει καθαρή μορφή, γιατί η πραγματικότητα έχει μορφή.

Η ψυχή είναι σαν ένα τέλειο κάτοπτρο, τα γαλήνια νερά της αρχέγονης ύπαρξης. Πάνω στον καθάριο καθρέφτη απεικονίζονται οι μορφές του Είναι. Να προκαλέσει κανείς, θεός, δαίμονας ή άνθρωπος, σύγχυση στα φαινόμενα των μορφών του Είναι δεν γίνεται. Αλλά μπορεί να αναταράξει τα νερά, να λερώσει το κάτοπτρο. Ανακατεύονται τότε οι διαυγείς μορφές της αλήθειας στην ανάκλαση του Νου επειδή θολώνει το κάτοπτρο της ψυχής. Η αηδιαστική δουλειά της Προπαγάνδας είναι να μαυρίζει την ανθρώπινη ψυχή. Να μιάίνει την αγιότητα της άκτιστης ενέργειας που μας στεριώνει στην ύπαρξη. Να βρωμίζει το δικό μας φαινόμενο του Είναι, να λερώνει το σώμα και το μυαλό μας.

Και αισχρότερα για την υπουλία της καθεστωτικής προπαγάνδας. Το ψέμα το λένε και το επαναλαμβάνουν με μονότονα γελοία επισημότητα όχι βέβαια για να το πιστέψει τάχα ο Λαός. Όχι, οι πιο πονηροί από αυτούς τους κουτοπόνηρους ξέρουν ότι αυτό είναι αδύνατο. Το ψέμα το ευαγγελίζονται άνιερρα για να κάνουν τους πολίτες να τα χάσουν και να αποπροσανατολιστούν, να μείνουν έρμαια της διακυβέρνησης του Καθεστώτος. Τίποτε δεν ξεκάνει τον άνθρωπο περισσότερο από το να υποστηρίζει συστηματικά και αποκλειστικά η εξουσία το ψευδές και να προβάλλει το άσχημο. Γιατί η ψυχή διψάει για αλήθεια και ορέγεται ομορφιά. Για αυτό ο Περικλής εξηγούσε φανερά στον Λαό την υψηλή στρατηγική της ηγεμονικής Αθήνας και έφτιαξε τον πολυτάλαντο Παρθενώνα. Για αυτό εξ αντιθέτου βυσσοδομεί κρυφά και συναλλάσσεται μυστικά με τους ξένους το άθλιο Καθεστώς της ξεδιάντροπης κωλοτούμπας στο ΝεοΕλληνικό ακρατές κράτος αγνοώντας επιδεικτικά τον Λαό, και συστηματικά προωθεί εκπαιδευτική και πολιτιστική υποκουλτούρα.

Το Καθεστώς πνέει τα λοίσθια. Έχει ανεπανόρθωτα εκτεθεί ταυτόχρονα και στον Λαό και στις σημαντικότερες ξένες Δυνάμεις. Ως εκ

τούτου το Καθεστώς τρέμει την αλήθεια. Δεν αντέχει να ακούγεται καν. Την πνίγει ανυποστήρικτη με οχετούς απάτης.

Η αισχρή Προπαγάνδα του Καθεστώτος παχαίνει τη θολούρα για να ταράσσει την καρδιά και να σκοτοδινιά τις φρένες του Έλληνα. Το βίωμα του Ελληνισμού προστρέχει τότε στη ρίζα, στο απλανές και αδιάφθορο ένστικτο του Έλληνα. Και ιδίως στη Νεότητα του Λαού, στη Νεολαία, όπου ο Ελληνισμός πάλλεται με αρχαϊκή ζωντάνια στη δόνηση του Απόλλωνα.

...iam regnat Apollo.

Από τη θολούρα στο Φως. Από τα τέρατα του Σκότους στη λάμψη του κάλλους της μορφής. Από τους βρυκόλακες της ιστορίας στη λατρεία της νεότητας.

Η Ανάσταση του ΝεοΕλληνισμού ξεκινάει με τους Νέους της Ελλάδας. Χρειάζεται Κίνημα Νεότητας. Με οδηγό τον Πρωθήβη Απόλλωνα, ορδές νεολαίας να συντρίψουν το Παλαιό Καθεστώς της σαπίλας, όπως οι Δωρικές αγέλες του υπερτέλειου θεού αποτελείωναν τα θνησιγενή παρακμιακά κατάλοιπα του αμαρτωλά βεβαρυμμένου «Μυκηναϊκού» κόσμου και έστηναν τη σκηνή για το θαύμα του Ελληνισμού.

Χρειαζόμαστε νέα κοσμοθεωρία, νέα σκέψη, νέο βίο, νέα ηθική, νέα αισθητική, νέα πολιτική, νέα στρατηγική, νέα οικονομία – χρειαζόμαστε Νέα Αρχή με την αρχή της Νεότητας.

Στους νέους μας ζουν τα πεπρωμένα της χώρας, οργούν τώρα τα μελλούμενα του έθνους. Στον Λαό λειτουργεί πληρεξούσια η Μοίρα του Ελληνισμού.

Με οδηγό τον Νεαρό Θεό και το λαϊκό βίωμα θα ξανακερδίσουμε τον Χρόνο, όπως κατέχουμε οι γνήσιοι Έλληνες την αιωνιότητα.

«Αλλά εδώ [στην Ολυμπία] βρίσκεται κάτι ακόμη περισσότερο [από τον τόπο, τη φύση, τα αρχαιολογικά, τον Ναό του Διός, τον γλυπτικό του

διάκοσμο]: το πυργούμενο κορμί και η κατάφωτη όψη του Απόλλωνα. Είναι ένα σημείο τροπής, όχι μόνο για εκείνη την εποχή. Όποιος τον έχει δει, για αυτόν δεν υπάρχει κανένα πισωγύρισμα».

Ernst Buschor, *Die Skulpturen des Zeustempels zu Olympia*, 1924, p. 27

Αυτό είναι το σημείο τροπής για τον ΝεοΕλληνισμό.

Στο μη παρέκει.

Όταν το Καθεστώς του Κατεστημένου έχει διαφθαρεί μέχρι μυελού οστών. Και η σήψη των ηγετικών ομάδων απλώνεται στον κοινωνικό κορμό. Όταν το μόνο αδιάφθορο κομμάτι είναι η Νεότητα και το υπαρξιακό βίωμα του Ελληνισμού έχει βυθιστεί στην ψυχή του Λαού για να σωθεί από τους Βαμπίρους του Κατεστημένου που πίνουν το αίμα της χώρας, τώρα την Επανάσταση θα κάνει η Νεολαία του Λαού οπλισμένη με τη Ρομφαία της Αλήθειας, με ρωμαλέα σιγουριά καθοδηγούμενη από το πνεύμα του εαυτού της και τους σοφούς λατρευτές του, με ιερή μήνι κατά των μωρών προδοτών, μυσαρών αρχιερέων του αφελληνισμού και βδελυρών ψευδοπροφητών του Εξευρωπαϊσμού, με δόλωμα τον υποκριτικό εκσυγχρονισμό.

Είναι δυνατό.

Είναι εύκολο.

Τα κάστρα του Καθεστώτος είναι σαν τους μαγικούς πύργους, χτισμένα στην άμμο και από άμμο. Μόλις πεις την αλήθεια καταρρέουν. Γιατί είναι θεμελιωμένοι στο ψέμα και οικοδομημένοι με το μη ον. Σαν τα βδελυρά ανάκτορα του Klingsor που διαλύονται όταν ο αγνός έφηβος Parsifal καταλάβει την δύναμή του και δώσει το σημείο της αλήθειας. Και ο κάθε νέος είναι βαθιά αγνός, όχι με την τρέχουσα Ευρωπαϊκή ηθική της υποκρισίας των κανόνων, αλλά με την οντολογική γνησιότητα της ανεπιτήδευτης πρόσφυσης στο αληθές και το όμορφο, στο μεγάλο και το

υψηλό. Δεν έχει ακόμη μάθει την απάτη της αλλοτρίωσης. Δεν έχει εμπεδώσει ανίερα συμφέροντα με το κατεστημένο του Καθεστώτος.

Φωτεινές θέσεις:

I. Ελληνικός και Ευρωπαϊκός πολιτισμός είναι δυο διαφορετικοί κόσμοι.

II. Ο Χριστιανισμός δεν ενώνει τους δυο κόσμους αλλά χωρίζεται από αυτούς.

III. Η ιστορική Ευρώπη είναι ένα Γερμανικό φαινόμενο.

IV. Η Ιταλία (η εντός των Άλπεων Χερσόνησος) είναι μια ενδιάμεση περιοχή. Είχε ισχυρή πολιτισμική και ιστορική παρουσία προ της Καθόδου των Γερμανικών φυλών.

V. Η Ρωσία αντιπροσωπεύει ένα βόρειο κέντρο Σκυθικής-Σλαυικής επικράτειας με Ταρταρική παρουσία και διττή Ελληνική επιρροή, αρχαία και βυζαντινή.

VI. Η Βαλκανική Χερσόνησος (από τις Ιούλιες Άλπεις μέχρι τις εκβολές του Δούναβη) και η Μικρά Ασία (από τον Καύκασο και την Κασπία μέχρι της παρυφές της Γόνιμης Ημισελήνου στη Μεσόγειο) αποτελούν ισχυρή γεωπολιτική ενότητα με τάση ευσταθούς ολοκλήρωσης στην ιστορία με συνέχουσα αρχή μια καθοριστική πολιτισμική ταυτότητα Ελληνισμού.

VII. Η Ευρωζώνη είναι ένα οικονομικό φρενοκομείο πολιτικής απάτης: η παραφροσύνη της Ευρωπαϊστικής βουλησιαρχίας και τεχνητότητας.

VIII. Δεν υπάρχει οικονομική λογική για την Ελλάδα στην Ευρωζώνη. Κακώς μπήκε, κακώς έμεινε, κάκιστα δεν βγαίνει εν κρίσει.

IX. Το αποκορύφωμα της προδοτικής μωρίας είναι το Στρατηγικό Δόγμα «ανήκομε στην Ευρώπη». Πολιτισμικά ο Ελληνισμός είναι αυτόνομος, γεωπολιτικά η Ελλάδα ανήκει στο πολυδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο, ιστορικά κατά το παρόν άνυσμα του Χρόνου υπάρχει οικουμενικό μονοπολικό σύστημα.

Και με την επιμονή του Κάτωνα επιμένω να διακηρύσσω μέχρι να γίνει: Αποχώρηση από τη Φρενοβλάβεια του Ευρώ. Υιοθέτηση Ελληνικού Νομίσματος. Σεισάχθεια χρέους και Υποτίμηση νομίσματος. Αυτά αποτελούν τα τεχνικά προαπαιτούμενα της Νέας Αρχής.

ΕΠΙΣΗΜΕΙΩΣΗ

Ο Πανικός του Καθεστώτος είναι ανεκδιήγητος. Το ίδιο και η γελοιοποίησή του. Αρκεί να καταδεχτείτε για λίγο, και να αντέξετε, να δείτε ένα δελτίο «ειδήσεων» (δηλαδή προπαγάνδας) από τα συστημικά κανάλια – αν μπορέσετε να συγκρατήσετε την εμετική διάθεση που ακατάσχετα σου προκαλούν.

Πάρτε για παράδειγμα την τωρινή Βαρουφακιάδα. Για ένα θέμα που αρκεί μια πρόταση για να το ξεπατώσει.

Plan B και C είναι υποχρέωση κάθε υπεύθυνης Κυβέρνησης να έχει επεξεργασθεί ακόμη και άσχετα από το ποια είναι η προτιμώμενη λύση.

Πολύ περισσότερο στο θέμα μας όπου το Σχέδιο Β είναι η προνομιακή λύση του ζητήματος.

Δηλαδή σε περίπτωση κινδύνου πολέμου θα πουν οι Μασκαράδες ότι δεν είχαν προετοιμάσει Plan B και άρα πρέπει (ως εν Μονοδρόμω!) να συνθηκολογήσουν και να υποταχθούν «για να σωθεί η χώρα»!;

Απουσία επεξεργασμένων πλάνων για κάθε ενδεχόμενο σε τέτοια θέματα είναι έγκλημα καθοσιώσεως.

Αλλά εξήγησα παραπάνω την τεχνική της ξετσίπωσης προπαγάνδας. Αντί της μιας σαφούς τοποθέτησης σε μια πρόταση, αρχίζουν την διάρροια από το στόμα για να προκαλέσουν αρνητική ενέργεια και εγκατάλειψη άφεσης στους πολίτες, με συνεπακόλουθη σύγχυση στην κοινωνία.

Απλούς ο λόγος της αληθείας έφυ.

Δείτε.

Το βάρος του χρέους είναι ασήκωτο. Χρειάζεται γενναία χρεωκοπία, σεισάχθεια της τάξης τουλάχιστον του 75%. Η ροπή του ισοζυγίου εξωτερικών συναλλαγών υπέρ των εισαγωγών δεν είναι πλέον αναστρέψιμη. Απαιτείται μείζων υποτίμηση ώστε να ισορροπήσει το ισοζύγιο. Πραγματική χρεωκοπία και εξωτερική υποτίμηση εντός ευρωζώνης δεν είναι λογική γιατί το ευρώ είναι κοινό νόμισμα ανεξάρτητων και κυρίαρχων κρατών, οπότε η αποτυχία ενός μέλους και οι απαραίτητες διορθωτικές παρεμβάσεις δεν μπορεί να χρεώνονται στα άλλα μέλη μέσω κεφαλαιακών μεταφορών.

Άρα βγαίνει η Ελλάδα από το σκληρό Ευρώ, πράγμα που θέλει η Γερμανία, και μένει στην χαλαρή Ευρωπαϊκή Ένωση που ζητά η Αγγλία. Ένα το κρατούμενο: αυτό που συμφέρει (για πολλούς συναρτώμενους λόγους που δεν θα επαναλάβω) την Ελλάδα συμφέρει και Γερμανία και Βρετανία, την κάθε χώρα για άλλο λόγο.

Επίσης συμφέρει (όπως εκφράστηκε πρόσφατα στο Bloomberg) και ισχυρούς κύκλους κεντρικών τραπεζών και χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων να γίνει εξορθολογισμός στην ανισορροπία χρήματος και πραγματικής οικονομίας και ειδικότερα στον φαυλο κύκλο χρέους και επιτοκίων. Δύο τα κρατούμενα.

Επίσης, περαιτέρω, διευκολύνει το ΔΝΤ να συνεργαστεί δημιουργικότερα με την χώρα μας μετά την χρεωκοπία και την υποτίμηση του εθνικού νομίσματος. Τρία τα κρατούμενα – και έπεται συνέχεια.

Αλλά εδώ θέλω να επισημάνω τι ακριβώς σημαίνει, τούτων ούτως εχόντων, η επιλογή του Καθεστώτος να μείνει στο Ευρώ η χώρα με κάθε θυσία, ταπεινωμένη και αιμάσσουσα και χωρίς προοπτική ανάταξης. Η επιλογή σημαίνει ότι το Καθεστώς συμμαρξίζεται την βλακώδη ιδεοληψία της Ευρωπαϊκής πολιτικής και οικονομικής ολοκλήρωσης, σημαία της γελοίας γραφειοκρατείας των Βρυξελλών και κύκλων της αποτυχημένης Γαλλικής ελίτ. Πέρα από την μωρία του θέματος, η επιλογή συνιστά λοιπόν και αυτόφωρη προδοσία. Το Καθεστώς συνεργάζεται με δυνάμεις που θέλουν τελικά την χώρα, χωρίς οποιαδήποτε εθνική ανεξαρτησία και κυριαρχία, ως μία επαρχία της «ολοκληρωμένης Ευρώπης». Για ποιο λόγο δεν παραπέμπονται οι φωνασκούντες και δρώντες προς αυτήν την κατεύθυνση επί εσχάτη προδοσία;

Αν μπορεί να λεχθεί, η προδοσία είναι ταυτόχρονα επαχθέστερη και γελοιωδέστερη. Γιατί επειδή ολοκλήρωση δεν πρόκειται να επιτευχθεί και παραμένει μόνον ως παρακμιακή ονείρωξη, στην ουσία το καθεστώς επιδιώκει την μετατροπή της χώρας όχι σε επαρχία αλλά σε αποικία της «Ευρώπης».

29 Ιουλίου 2015